

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/51/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123360286
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6123360286.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: W., A..P.U., T.: XX XXX XXX, Č. Q. XXXXX/X, M., zast. Q. & P. L. Y. A..P.U., T.: XX XXX XXX, C. XX, C., proti žalovanému: C. O., Q..A.. Z. T. W., T.: XX XXX XXX, Š. X, K., o zaplatenie 249,12 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 19.03.2024, č. k. 10C/46/2023-112, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku žalobcovi zaplatiť istinu vo 249,12 eura s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 249,12 eura od 06.07.2023 do zaplatenia (výrok I.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Rozhodnutie odôvodnil s odkazom na § 517, § 788 ods. 1, § 797, § 806 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „OZ“) a vykonané dokazovanie tým, že žalobca v konaní preukázal dôvodnosť uplatneného nároku a procesná obrana žalovaného neobstojí. K argumentácii ohľadne rozdielu medzi autorizovanými a neautorizovanými servismi uviedol, že ak má opravovňa zapísaný ako predmet podnikania opravu cestných motorových vozidiel, neprináleží žalovanému rozlišovať subjekty vykonávajúce opravy motorových vozidiel na autorizované a neautorizované servisy. Ak sa právny predchodca žalobcu rozhodol realizovať opravu v tzv. neautorizovanom servise, neznamená to, že ním vynaložené náklady neboli dôvodné a účelné na uvedenie vozidla do pôvodného stavu. Podľa názoru súdu neexistuje reálny rozdiel medzi kvalitou a kvantitou práce autorizovaných, resp. zmluvných a nezmluvných servisov a samotná skutočnosť, či sa jedná o autorizovaný, resp. zmluvný alebo nezmluvný servis, neovplyvňuje kvalitu vykonanej práce a nepredstavuje ani dôvod na krátenie ceny práce. Objemový a časový úsek danej práce je odvodený od zložitosti úkonu a dôsledkov škodovej udalosti. Žalovaný nemôže svojvoľne krátiť poistné plnenie len preto, že motorové vozidlo bolo opravené v neautorizovanom servise a nemá zákonný podklad vnútiť vôľu výberu servisu poistenému. V rámci voľného trhu je na poškodenom, v akom servise (či autorizovanom, neautorizovanom, zmluvnom alebo nezmluvnom) si nechá poškodené motorové vozidlo opraviť, pokiaľ vynaložené náklady sú účelné a smerovali k odstráneniu poškodení spôsobených v rámci škodovej udalosti (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/153/2020). Žalovaný tak limituje poistné plnenie tým, v akom autoservise je poškodené vozidlo opravené, čo je v rozpore so zmyslom a účelom poistenia. V tejto súvislosti poukázal aj na zmysel poistného vzťahu, ktorým je plnenie poisťovne pri vzniku poistnej udalosti, ktoré musí byť primerané, avšak

nemožno od poisteného spravodlivo žiadať, aby zohľadňujúc finančný záujem poisťovne vynaložil na opravu vozidla najnižšie možné náklady, v danom prípade, aby sa obrátil za účelom opravy na subjekt realizujúci opravu, ktorý ponúkne najnižšiu cenu. V ďalšom poukázal na to, že žalovaného v spore zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať neprimeranosť nákladov za normohodinu práce a cenu tmeliaceho a konzervačného materiálu a uviesť, na základe čoho považuje žalobcom požadovanú sumu za neprimeranú. Na preukázanie oprávnenosti nároku na poistné plnenie postačujú ako hodnoverný doklad faktúra o oprave vozidla, s ktorou ak žalovaný nesúhlasil, bol povinný predložiť a hodnoverne preukázať dôvody, pre ktoré vyplatil nižšie poistné plnenie, čo sa ale nestalo. Pokiaľ k účelnosti použitého tmeliaceho a konzervačného materiálu žalovaný tvrdil, že žalobca ho žiadnym spôsobom nepreukázal, mal súd za to, že bolo povinnosťou práve žalovaného preukázať, že použitý materiál nebol potrebný v takom rozsahu (napr. znaleckým posudkom či odborným vyjadrením).

3. Prvoinštančný súd tiež dôvodil tým, že pokiaľ by poisťovňa požadovala, aby poistený uprednostnil pri oprave tzv. „zmluvný servis“, s ktorým má uzatvorenú rámcovú zmluvu s vopred stanovenými cenami, dochádzalo by k deformácii cien na trhu. Takýto zazmluvnený servis si totiž na základe svojej spolupráce s poisťovňou, ktorá odporúča svojim klientom využívať jeho služby, môže dovoliť znížiť ceny za služby (pretože počíta s určitým objemom zákaziek), čím sa znižuje priemerná cena na trhu a iné (nezmluvné autoservisy) sa dostávajú do nevýhody a týmto cenám nemôžu konkurovať. K nutnosti a účelnosti vynaložených nákladov na opravu motorového vozidla pristupuje samotná skutočnosť, že poškodenému z titulu škodovej udalosti bol nanútený skutkový a právny stav, kedy nemohol užívať svoje motorové vozidlo, pretože si vyžadovalo opravu. Obmedzený tak bol už samotným poškodením vozidla a nie je dôvod, aby zavinením inou osobou bol obmedzovaný ešte o to viac, aby hľadal a porovnával servisy (napr. rozsudok Mestského súdu Bratislava III, sp. zn. B1-35Cb/83/2022 zo dňa 24.08.2023). O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. a žalobcovi priznal aj úrok z omeškania vo výške 9 % ročne od 06.07.2023 (poisťovňa skončila šetrenie dňa 20.06.2023 a pohľadávka sa stala splatnou uplynutím 15 dní, t. j. dňa 06.07.2023 bol s určitosťou žalovaný v omeškaní s jej úhradou). Za nezodpovedajúci zmyslu a účelu zákona označil výklad, v rámci ktorého by nebolo v danom prípade možné priznať úroky z omeškania. Navyše nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa preniesla zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť plnenie na poškodeného, čo vyplýva aj z rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/100/2019 z 21.05.2020, sp. zn. 2Cob/200/2019 z 29.09.2020, sp. zn. 4Cob/88/2021 z 29.09.2022. Poisťovne ako právnické osoby súkromnoprávnej povahy majú totiž všetky kapacity na to, aby dokázali preukázaný nárok riadne a včas prešetriť a poskytnúť odborné stanovisko. Zdôraznil tiež, že poškodení budú mať voči poisťovateľom v drvivej väčšine prípadov postavenie de facto slabšej strany. Pokiaľ by pre úplné vylúčenie hradenia úrokov z omeškania stačilo uviesť dôvody odmietnutia plnenia, a to bez ohľadu na kvalitu či opodstatnenosť nároku poškodeného, nedalo by sa hovoriť o preventívnej ani o satisfakčnej funkcii úrokov z omeškania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

4. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) CSP navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Poukázal na znenie čl. IX. ods. 2 písm. c) Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie vozidiel Auto komplet č. 913, v zmysle ktorého pri opravách v nezmluvných, neautorizovaných autoservisoch sa za primerané náklady na opravu poškodeného vozidla považujú náklady stanovené žalovaným po zdokladovaní poškodenia vozidla a maximálne akceptovaná výška normohodiny v sume 25 eur bez DPH. Zároveň v zmysle uvedeného ustanovenia o týchto nákladoch bude poškodený informovaný písomnou formou. Napadnuté rozhodnutie označil za arbitrárne, nepreskúmateľné a riadne neodôvodnené, keď súd prvej inštancie sa len veľmi stroho venoval odôvodneniu. Za neozrejmý považoval konštatovaný rozpor medzi rozlišovaním autoservisov zo strany žalovaného na autorizované/ neautorizované, zmluvné/ nezmluvné. Prvoinštančnému súdu vytkol, že bez uvedenia zákonných ustanovení, z ktorých vychádzal, resp. relevantných dôkazov argumentoval rovnakou kvalitou práce autorizovaného a neautorizovaného autoservisu, s čím sa žalovaný nestotožňuje. Vo svojich podaniach pritom žalovaný vyčerpávajúco vysvetlil, prečo je nevyhnutné takéto rozlišovanie medzi servismi a určovanie rozdielnych podmienok pre ich činnosť čo do určovania výšky poistného plnenia a súd prvej inštancie sa s jeho argumentáciou nijako nevysporiadal, len stroho konštatoval nemožnosť takejto diferenciácie. Vyslovil tiež názor, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal primeranosť nákladov na tmeliaci a lakovací

materiál, nakoľko faktúru, resp. kalkuláciu nákladov nemožno bez ďalšieho považovať za preukázanie dôvodnosti nákladov. Nie je mu tiež zrejmé, prečo sa súd prvej inštancie priklonil jednostranne k žalobcom predloženým cenníkom a nezohľadnil cenníky predložené žalovaným. Žalobca v konaní predložil irelevantné cenníky autorizovaných servisov z C., pričom servis, ktorý opravoval vozidlo, bol neautorizovaným servisom z M.. Žalovaný v konaní pritom predložil cenníky neautorizovaných servisov z M. a okolia, teda cenníky vykonávajúce opravy za rovnakých podmienok a v rovnakom regióne ako prevádzkuje žalobca a prvoinštančný súd sa aj napriek tomu priklonil k cenníkom protistrany a nijako sa s tým nevysporiadal. Napadnuté rozhodnutie je preto nedostatočné, neodôvodnené, nesprávne a nepreskúmateľné. Podľa žalovaného pokiaľ prvoinštančný súd nemal za to, že poisťná zmluva uzavretá jeho predchodcom je neplatná a túto neplatnosť v konaní nevyslovil, nemal žalobcovi priznať plnenie nad zmluvne upravenú sadzbu za normohodinu práce vo výške 25 eur za normohodinu práce. Pokiaľ však bez akéhokoľvek vysvetlenia prvoinštančný súd priznal žalobcovi celé požadované plnenie neprihliadnúc nad zmluvne dohodnutý limit ceny za normohodinu práce, pochybil. Nevysporiadal sa ani s tým, že pri určení ceny za normohodinu práce vychádzal žalovaný prioritne zo zmluvných podmienok, s ktorými právny predchodca žalobcu vyslovil súhlas a ich znenie nenamietal. Tvrdenie prvoinštančného súdu o deformovaní trhu z dôvodu existencie zmluvných servisov označil za domnienku, na ktorú by odvolací súd nemal prihliadať, pretože poškodeného poisťovníka žiadnym spôsobom nenúti, aby si zvolila zmluvný servis a poškodenému nie je v zmysle zmluvných dojednaní upretá možnosť slobodne si vybrať, aký druh autoservisu využije a rovnako je informovaný o podmienkach opravy v jednotlivých autoservisoch. Žalobcom opakovane omieľaný argument o neplatnosti poisťných zmlúv a k nim sa viažucich zmluvných dojednaní doposiaľ nevyslovil žiaden na to oprávnený subjekt, a preto nebol dôvod na ne prihliadať a priznať žalobcovi bez ohľadu na zmluvnú voľnosť plnenie nad ustanovený limit. Uvedeným postupom došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie, a to pre arbitrárny postup a nevysporiadania sa so všetkými námietkami žalovaného. Podporne v súvislosti s porušením práva na spravodlivé súdne konanie poukázal na právne závery vyslovené v judikatúre ESĽP (Ruiz c/a Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/ a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a ÚS SR (nález z 12.5.2004, sp. zn. I. ÚS 226/03, sp. zn. III. ÚS 119/03, I. ÚS 226/003, III. ÚS 209/04, II. ÚS 260/06, III. ÚS 36/2010, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010). Aj v zmysle týchto rozhodnutí podľa žalovaného napadnuté rozhodnutie nespĺňa kvalitatívne požiadavky vymedzené ust. § 220 ods. 2 CSP a je v rozpore s právom na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Vzhľadom na vecnú nesprávnosť zaväzujúceho výroku namietol žalovaný v odvolaní aj správnosť závislého výroku o trovách konania.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu zdôraznil skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 OZ, z čoho vyplýva nevyhnutnosť ex offio ochrany slabšej strany sporu. Podmienenie vyplatenia plného odškodnenia za splnenia podmienok uvedených vo VPPP označil za neprimeranú podmienku. Uviedol, že nemožno od bežného človeka (poisteného) spravodlivo očakávať, že bude preukazovať náklady na opravu, ako to žalovaný počas súdneho konania deklaruje namietajúc, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Žalovaný podmieňuje vyplatenie poisťného plnenia vo výške, na ktorú má poistený nárok tým, že si dá opraviť poškodené vozidlo v autorizovanom servise alebo v zmluvnom servise poisťovne, inak poisťovníka pristúpi ku kráteniu poisťného plnenia. Takéto konanie je však v rozpore so zákonom, keď poistený sa má právo slobodne rozhodnúť, či si poškodené motorové vozidlo dá opraviť a v akom servise. Na druhej strane je povinnosťou poisťovne vyplatiť poistenému poisťné plnenie v prípade poisťnej udalosti. Namietaným podmieneným vyplateným poisťného plnenia dochádza k obchádzaniu a porušeniu § 4 ods. 2 zák. o ochrane spotrebiteľa a odporuje aj zákonnej požiadavke, aby spotrebiteľské zmluvy neobsahovali neprijateľné zmluvné podmienky (§ 4 ods. 2 písm. c) zák. o ochrane spotrebiteľa, § 53 OZ, smernica Rady 93/12/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Poistený pritom nemal žiadnu šancu meniť obsah VPP, na ktoré sa žalovaný odvoláva a nemožno tak hovoriť o tom, že boli individuálne dojednané, t. j. jedná sa o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Namietal, že v poisťných podmienkach ani v poisťnej zmluve nie je bližšie objasnená limitácia poisťného plnenia, t. j. nie je objasnené, na aké druhy motorových vozidiel sa uvedená limitácia vzťahuje (napr. U. Q. patrí do triedy C- nižšia stredná trieda a U. Q. patrí do triedy B- malé vozidlá, kde aj náklady na opravu poškodeného vozidla sú pri motorovom vozidle vyššej triedy vyššie), neobjasnil ani to, na aký región sa uvedený limit vzťahuje a aké konkrétne práce zahŕňa priznaná normohodina (mechanické, elektrárenské, lakovacie, elektrikárske alebo všetky práce). Spotrebiteľ nemal pri podpise poisťnej zmluvy k dispozícii takéto informácie, bol vystavený nejasnej, nezrozumiteľnej zmluvnej podmienke a nevedel objektívne určiť práva a povinnosti mu prislúchajúce, berúc do úvahy limitáciu poisťného plnenia. Od spotrebiteľa tiež nemožno spravodlivo žiadať, aby vedel posúdiť cenu za opravu, teda či normohodina predstavuje cenu

obvyklú v danom čase, regiónne alebo či je cena príliš nízka/ vysoká a či je/ nie je problém nájsť servis, ktorý by vykonal opravu v súlade s požiadavkami poisťovne. Žalovaný poistenému neposkytol žiadnu súčinnosť či odporúčania ohľadom vhodných servisov. Podporne poukázal na rozsudok KS KE sp. zn. 5Co/383/2019 z 19.11.2020. Rovnako nemožno od bežného spotrebiteľa spravodlivo očakávať, že bude preukazovať primeranosť nákladov na tmeliaci materiál, čo je v rozpore s princípmi samotného poistenia, ako aj hmotným a procesným právom. Povinnosť preukazovať primeranosť nákladov pri opravu nie je podmienkou vyplatenia poisťného plnenia. Z praxe poisťovní, ako aj ustálenej praxe súdov vyplýva, že faktúra je bežný a akceptovateľný spôsob preukázania nákladov. V ďalšom poukázal na to, že žalobca splnil zákonné povinnosti, predložil faktúru za opravu a poskytol potrebnú súčinnosť, zatiaľ čo žalovaný porušil svoje povinnosti a v rozpore s hmotným právom krátil poisťné plnenie, dôvodnosť čoho nepreukázal. Dôkazné bremeno pritom v spore zaťažuje žalovaného nie žalobcu, a to aj pri preukázaní primeranosti nákladov za konzervačný a tmeliaci materiál, pretože on v oznámení o poisťnom plnení uviedol, že priznáva primerané náklady na konzervačný a tmeliaci materiál v sume 2 eur / 2 eur (bez DPH). Žalobca si splnil svoje povinnosti z VPP aj OZ a rovnako po vyzvaní predložil všetky relevantné dokumenty preukazujúce náklady na opravu motorového vozidla. K rozloženiu dôkazného bremena v spore poukázal aj na právne závery vyslovené v uznesení Krajského súdu v Košiciach zo dňa 17.02.2023, sp. zn. 2Co/25/2022 a uznesení ÚS SR zo dňa 21.1.2015, sp. zn. II. ÚS 38/2015. Pokiaľ žalovaný poukázal na čl. IX. ods. 2 písm. c) a čl. IX ods. 1 VPP uviedol, že aj v nadväznosti na všeobecne akceptovanú právnu teóriu týkajúcu sa inštitútu poisťných zmlúv ustanovenie zmluvných dojednaní ohľadom limitácie výšky normohodiny pre určitý druh opravovne je v rozpore so samotnou poisťnou zmluvou a základným charakterom poistenia. Ustanovenie VPP v časti stanovenia maximálnej výšky normohodiny pre neautorizovaný, nezmluvný servis je v priamom rozpore so samotným inštitútom poistenia, keďže týmto priamo zasahuje do podstaty poistenia- žalovaný týmto jednostranne obmedzuje- znižuje výšku svojho rizika, ktoré má znášať, a to bez akéhokoľvek legitímneho dôvodu. Poukázal aj na synalagmatický charakter poisťnej zmluvy, z ktorého vyplýva korelácia vzájomných práv a povinností zmluvných strán, ktorá je premietnutá aj do poskytovaní vzájomných plnení, kedy sa poisťovňa na jednej strane zaväzuje kryť určité riziko škody spôsobenej náhodnou udalosťou do určitej výšky (poisťnej sumy), čo nadväzuje na povinnosť poisteného platiť poisťné v stanovenej výške. Poisťné, ktoré platí poistený, sa odvíja od výšky poisťného krytia, t. j. poisťného rizika, ktoré znáša poisťovateľ v prípade, ak nastane poisťná udalosť. Žalovaný ako poskytovateľ úpravou svojich všeobecných poisťných podmienok, ktorými stanovuje maximálnu výšku normohodiny len pre určitý druh servisu, ktorý žalovanému nevyhovuje, nereflektuje základné podmienky dohodnuté v poisťnej zmluve- t. j. poisťná suma a výška poisťného, a tieto ustanovenia nemôžu byť platné a účinné, pretože odporujú kogentnej úprave ustanovení OZ a podmienkam dohodnutým v zmluve. Žalovaný svojim konaním ignoruje základnú povahu synalagmatického záväzku a jednostranne znižuje riziko/ povinnosť plniť voči žalobcovi a takémuto zákon obchádzajúcemu konaniu nemožno podľa žalobcu poskytnúť právnu ochranu. Zhrnúc uvedené podľa žalobcu limitácia normohodiny uvedená v Zmluvných dojednaniach žiadnym spôsobom nereflektuje hospodársky vývoj cien za normohodinu za opravu vozidla na trhu, nezohľadňuje narastajúcu infláciu ani regionálne rozdiely v cenách normohodiny, ani cenu práce za opravu motorových vozidiel rôznych značiek a kategórií. Žalovaný v konaní nepreukázal legitímny dôvod, na základe ktorého stanovil vo svojich zmluvných dojednaniach maximálnu výšku normohodiny pre neautorizované, nezmluvné servisy, ktorá je stanovená v rozpore s poisťnou zmluvou. Spornou právnou konštrukciou zároveň obchádza kogentné ustanovenia OZ a de jure je neplatná. Opätovne v tejto súvislosti poukázal na kogentnosť týchto ustanovení a uznesenie NS SR z 28.7.2022, sp. zn. 4Obdo/45/2021, uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 1/23. V súvislosti s rozlišovaním servisov citoval tiež právne závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 20Co/121/2019, v zmysle ktorých „nemôže byť na ťarchu poisteného, teda žalobcu, že pri výbere servisu si poistený zvolil neautorizovaný servis, resp. nezmluvný servis žalovaného a nezvolil si autorizovaný servis, resp. zmluvný servis žalovaného, s ktorým má dojednané zmluvné ceny..... Ak sa poistený rozhodol realizovať opravu vozidla v servise, ktorý za tie isté služby účtuje vyššie ceny, ako účtujú zmluvné servisy žalovaného, neznamená to, že náklady, ktoré boli vynaložené predstavujú náklady, ktoré nebolo potrebné vynaložiť, prípadne, že sú neúčelne vynaložené na uvedenie vozidla do pôvodného stavu. Navyše takéto dojednanie malo byť pre jeho platnosť nepochybne súčasťou zmluvy a nie obchodných podmienok, ktoré majú dovysvetľujúci charakter vo vzťahu k zmluve.“ Žalobca sa stotožnil s tým, že VPP majú len dovysvetľujúci charakter vo vzťahu k poisťnej zmluve a podstatná poisťná podmienka, ktorá nebola uvedená v zmluve (stanovenie maximálnej výšky normohodiny pre neautorizovaný servis) je neplatná. Žalovaného zmluvné dojednania tým rozširujú možnosť primerane znížiť poisťné plnenie, a to nad rámec kogentných ust. § 799 os. 3 a § 809 OZ, a preto pre rozpor

s predmetnými ustanoveniami sú neplatné. Neoprávnene žalovaný vyčíta súdu prvej inštancie aj nedostatočné odôvodnenie vo vzťahu k rozlišovaniu postavenia servisov, nakoľko postoj súdu bol jednoznačne a dostatočne vysvetlený v ods. 22. odôvodnenia. Doplnil tiež, že žalovaný nenamietal kvalitu vykonanej opravy. Ním tvrdený rozdiel medzi autorizovaným a neautorizovaným servisom nijako žalovaný nepreukázal a na jeho subjektívny názor preto nemožno prihliadať. Takéto rozlišovanie navyiac nie je ani v súlade s právom EÚ ani slovenským právom a aj bloková výnimka hovorí o rovnosti medzi autoservismi (obdobne rozsudok Krajského súdu Bratislava zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 1Cob/76/2019, rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/153/2020). K námietke týkajúcej sa predložených cenníkov uviedol, že k vyjadreniu k odporu predložil aj cenníky klampiarskych a lakovníckych prác v danom regióne pre uvedenú značku a model motorového vozidla (E. Ž. A..P..U.., C. X, Ž.- 49 eur bez DPH, automobilové opravovne M. A., Q..A., K. XXX, Ž.- 50,40 eura s DPH).

6. Žalovaný v odvolacej replike uviedol, že vyjadrenie protistrany nereflektuje na podané odvolanie, ale predkladá argumentáciu, ktorú bežne predkladá v konaniach pred prvoinštančnými súdmi. Údajná existencia neprijateľných zmluvných podmienok je len v rovine nepodloženej fabulácie žalobcu a doposiaľ žiaden oprávnený orgán nevyslovil existenciu akejkoľvek neprijateľnej zmluvnej podmienky vo VPP žalovaného. Žalobca navyiac zmluvu so žalovaným uzatvoril slobodne, z vlastnej vôle a poznajúc VPP, v konaní nepreukázal, že by pri uzatváraní zmluvy mal akékoľvek výhrady voči jej zneniu či zneniu VPP, s ktorými bol riadne oboznámený. Nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že podmieňuje vyplatenie poistného plnenia v plnej výške opravou v zmluvnom autoservise. Žalovaný vo svojich VPP len špecifikoval podmienky poskytnutia poistného plnenia v jednotlivých druhoch autoservisov a takáto špecifikácia nie je v žiadnom prípade neprijateľnou zmluvou podmienkou ani podmienkou podmieňujúcou vyplatenie poistného plnenia. Bez zmyslu a konceptu s prejednávanou vecou je poukaz žalobcu na § 53 ods. 4 písm. a) OZ. Žiaden zákon neurčuje a nešpecifikuje, ako majú byť nastavené podmienky pre poskytnutie poistného plnenia okrem toho, že majú byť v súlade so zákonom, jasné a zrozumiteľné a tieto požiadavky VPP žalovaného spĺňajú. Žiadna právna norma nestanovuje ani to, že žalovaný musí špecifikovať druh prác, resp. región, v ktorom sú služby poskytované. Ako súčasť poistnej zmluvy ani nemusia byť podpísané. Žalobca zavádza aj pokiaľ tvrdí, že mu nebola poskytnutá pri voľbe servisu súčinnosť. Pri obhliadke motorového vozidla žalovaný vždy predkladá poškodenému zoznam autoservisov v danom regióne, čo poškodený potvrdzuje svojim podpisom. Právnu relevanciu nemá ani odvolávanie sa žalobcu na to, že poškodený ako laik nemá schopnosti a vedomosti na preukázanie potreby množstva použitého konzervačného a tmeliaceho materiálu, nakoľko žalobcom v prejednávanej veci nie je poškodený, ale autoservis, ktorý by mal mať schopnosť ozrejmiť dôvodnosť množstva použitého materiálu, keďže s ním denne pracuje. K poukazu na kogentné ust. § 797 ods. 4 a § 799 ods. 3, § 809 OZ zdôraznil potrebu rozlíšenia pojmov „určenie výšky poistného plnenia“ a „krátenie poistného plnenia“. Žalovaný v danej veci určil a poskytol v zmysle § 812 OZ poistné plnenie vo výške podľa poistných podmienok a zníženie požadovanej výšky poistného plnenia ozrejmil v oznámení o poistnom plnení. Poistné plnenie nepriznal v plnej výške z dôvodu neprimerane vysokých nákladov na opravu vozidla, o čom informoval poškodeného a nie z dôvodu, ktorý sa snaží vsugerovať žalobca, a to porušenia povinnosti na strane poškodeného. Žalovaný nespochybňuje svoju povinnosť niesť riziko a v prípade poistnej udalosti poskytnúť poistné plnenie, ale ako žalobca citoval, podľa § 788 ods. 1 OZ je povinný poskytnúť plnenie v dojednanom rozsahu.

7. Žalobca v odvolacej duplike zdôraznil, že poistený pri podpise zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie nemôže nijako do nich vstupovať a ovplyvňovať ich znenie. Namietanou limitáciou žalovaný dosahuje lepšie postavenie ako spotrebiteľ, nakoľko zmluvne stanovil pre spotrebiteľa strop, a to bez ohľadu na to, že odborne spôsobilá osoba pohybujúca sa na trhu v oblasti poskytovania poistenia majetku vie predpokladať, že ceny za normohodinu mechanických a lakovacích prác sa budú zvyšovať, resp. meniť. Zastabilizoval tak cenový strop v jeho prospech, nakoľko vždy bude maximálne hradit' len 25 eur bez DPH, bez ohľadu na vývoj cien na trhu. Predmetné ustanovenie je dodávateľom používané v zlej viere s cieľom poškodiť spotrebiteľa. Doplnil, že pred podpisom poistnej zmluvy nebol podrobne oboznámený s VPP, dôkazom čoho je to, že žalovaný nedisponuje VPP podpísanými spotrebiteľom. Podporne poukázal aj na právne závery prezentované rozhodnutím NS ČR sp. zn. 28Cdo/864/2008, Krajského súdu Košice sp. zn. 4Cob/158/2022. K predloženému zoznamu autoservisov v danom regióne žalobca namietal, že žalovaný nepredložil v konaní dôkaz na preukázanie tohto tvrdenia. Poistenému po nahlásení škodovej udalosti nedoručil žiadnym spôsobom zoznam autoservisov. Po škodovej udalosti sa poistený snažil čo najskôr mať motorové vozidlo prevádzkyschopné, avšak žalovaným nebol poučený o zmluvných opravovniach, a preto si sám vyhľadal autoservis, s ktorým má najlepšiu skúsenosť. Žalovaný

porušil aj povinnosť podľa čl. IX ods. 2 písm. c) VPP, na ktorý v tejto súvislosti sám poukazoval, keď poisteného neupovedomil písomne o kalkulácii nákladov. Táto mu nebola poslaná v čase šetrenia poistnej udalosti, kedy sa reálne rozhodoval, kde si dá svoje vozidlo opraviť. Nepredložil tiež zmluvné dojednania, pretože tie, ktoré v konaní predložil, sú účinné od 1.10.2017 a havarijné poistenie č. XXXXXXXXXXXX má začiatok poistenia daný ku dňu 21.6.2019 a ani sám nevie, ktoré zmluvné dojednania sa vzťahujú ku konkrétnemu havarijnému poisteniu. Poukázal tiež aj na zápis o poškodení zo dňa 22.5.2023, v ktorom je výslovne uvedené, že pred zahájením opravy nie je nutné kontaktovať poisťovňu a dohodnúť ďalší postup a spôsob likvidácie škody. Zápis o obhliadke je aj s poukazom na pomerne bohatú judikatúru pre žalovaného záväzný (napr. rozhodnutie Krajského súdu Košice zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 4Cob/109/2018). K otázke dôkazného bremena upozornil aj na rozhodnutie Mestského súdu Bratislava III sp. zn. B1-36Cb/87/2021 zo dňa 29.09.2023. Žalovaný tiež zavádza, pokiaľ argumentuje tým, že poisťovňa kráti poistné plnenie v zmysle § 799 ods. 3 OZ, pretože kráti aj poistné plnenia v zmysle Zmluvných dojednaní, a to zákon neprípúšťa.

8. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správny skutkovým zisteniam, tieto substancoval pod príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka dopadajúce na danú vec a stotožniť sa nemožno ani s odvolacou argumentáciou žalovaného o arbitrárnosti rozhodnutia a nevysporiadaní sa so všetkými jeho námietkami. Žalovaný procesnú obranu v spore založil na limitácii normohodiny opravárenských prác v dôsledku nerovného postavenia zmluvných/ nezmluvných, autorizovaných/ neautorizovaných servisov v čl. IX. ods. 2 písm. c) Zmluvných dojednaní pre havarijné poistenie vozidiel Auto komplet č. 913 (ďalej len „zmluvné dojednania“) a nepreukázaní dôvodnosti použitého množstva tmeliaceho a konzervačného materiálu. Súd prvej inštancie pritom jasne a celkom zrozumiteľne vysvetlil, že neexistuje žiaden legitímny podklad pre rozdielne posudzovanie výšky poistného plnenia v závislosti od druhu autoservisu, v ktorom bola vykonaná oprava havarijne poisteného motorového vozidla a rovnako vo vzťahu ku kráteniu poistného plnenia v časti konzervačného a tmeliaceho materiálu celkom správne žalovanému pripísal neunesenie dôkazného bremena v spore.

10. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom prvoinštančného súdu, že vykonanie opravy nezmluvným či neautorizovaným servisom samo o sebe bez ďalšieho nediskvalifikuje poisteného z možnosti preplatenia normohodiny práce účtovanej týmto autoservisom. Na uvedenom nič nemení ani čl. IX. ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní, zakotvením ktorého žalovaný obchádza doterajšie závery rozhodovacej praxe vnútroštátnych aj nadnárodných súdov, ktorá poisťovateľom (vrátane žalovaného) vytýkala nesprávne posudzovanie primeranosti, príp. účelnosti nákladov vynaložených poisteným na opravu motorového vozidla v závislosti od toho či opravu vykonal autorizovaný/ neautorizovaný, zmluvný/ nezmluvný servis (vid napr. rozsudky Krajského súdu Bratislava zo dňa 09.06.2021, sp. zn. 4Cob/16/2021, zo dňa 18.06.2020, sp. zn. 1Cob/76/2019, zo dňa 29.03.2022, sp. zn. 2Cob/39/2020, rozsudky Krajského súdu Košice zo dňa 29.09.2020, sp. zn. 4Cob/77/2020, zo dňa 17.12.2020, sp. zn. 4Cob/153/2020, zo dňa 11.01.2022, sp. zn. 3Cob/143/2020, zo dňa 15.07.2020, sp. zn. 4Cob/20/2020, zo dňa 19.11.2020, sp. zn. 5Co/383/2019, zo dňa 27.07.2023, sp. zn. 3Cob/165/2022, rozsudok Krajského súdu Prešov zo dňa 25.06.2020, sp. zn. 20Co/121/2019 a iné). Je potrebné uviesť, že aj keď poistné plnenie (na rozdiel od nároku na náhradu škody) je nárokom vyplývajúcim zo zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho jeho vznik a výška sú podmienené a determinované dojednaniami v poistenej zmluve, všeobecných poistných podmienkach, či zmluvných dojednaniach, zmluvná úprava regulujúca poistné nároky musí obstáť v korelácii jednak so všeobecnou úpravou poistných zmlúv v OZ, jej zmyslom a účelom a v prípade spotrebiteľských právnych vzťahov aj so spotrebiteľskou právnou ochranou. Krátenie poistného plnenia len v dôsledku toho, či opravu vykonal zmluvný/ nezmluvný, autorizovaný/ neautorizovaný servis, nie je aj podľa druhoinsťančného súdu a ustálených záverov súdnej praxe legitímne a nepožíva právnou ochranu.

11. V predmetnom prípade opravu poškodeného motorového vozidla vykonal neautorizovaný servis, ktorý má v obchodnom registri ako predmet podnikania zapísanú opravu cestných motorových vozidiel, a na ktorého bola poisteným postúpená žalovaná pohľadávka s príslušenstvom. Argumentácia

žalovaného, v ktorej poukazoval na rozdiely medzi autorizovanými a neautorizovanými servismi, je v súčasnosti jednotnou rozhodovacou praxou prekonaná a nemá oporu vo vnútroštátnej ani európskej legislatíve. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie tento právny záver neoprel o žiadne konkrétne ustanovenie zákona je potrebné uviesť, že absentuje akýkoľvek zákonný podklad pre jednostranné nanútenie vôle poisťovateľa pri výbere servisu a uprednostňovanie zmluvných či autorizovaných servisov môže mať výlučne odporúčací charakter. V rámci voľného trhu je na poistenom, v akom servise si nechá poškodené motorové vozidlo opraviť, pokiaľ náklady boli účelne vynaložené a smerovali k odstráneniu následkov spôsobených poistnou udalosťou, ktorá je predmetom poistného krytia. Nemožno od neho spravodlivo žiadať, aby zohľadňujúc finančný záujem poisťovne si pred opravou motorového vozidla robil prieskum na trhu a oslovil za účelom opravy servis ponúkajúci najnižšiu cenu v regióne. Všetky servisy majú rovnaké postavenie a aj s poukazom na ochranu hospodárskej súťaže a európsku legislatívu podporenú nadnárodnou súdnou praxou nie je možné preferovať či zvýhodňovať len niektoré z nich. Uvedené vyplýva aj z nariadenia (Komisie EÚ) č. 330/2010 zo dňa 20.04.2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov a nariadenia komisie (EÚ) č. 461/2010 z 27.05.2010 o uplatňovaní čl. 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel, ktoré sa vzťahuje najmä k predajnému trhu (tzv. bloková výnimka), a v zmysle ktorého majú všetky servisy rovnaké postavenie a nie je prípustné zvýhodňovať či znevýhodňovať niektoré z nich. Ak daný servis má oprávnenie na vykonávanie opravárenskej činnosti môže poskytovať rovnako kvalitné služby ako akýkoľvek iný servis. Aj podľa praxe a usmernení Európskej únie, ak servis dodrží technologický postup daný výrobcami či presnú špecifikáciu povolených náhradných dielov a náplní, nemôže byť návšteva servisu mimo servisnej siete výrobcu dôvodom k strate garancií, resp. spochybňovaniu kvality opráv a následne dôvodom krátenia poistného plnenia. Rovnako je potrebné uviesť, že ceny na trhu sú tvorené všetkými servismi, bez ohľadu na to, či sa jedná o servisy zmluvné, nezmluvné, autorizované, neautorizované. Nemožno súhlasiť ani s obhajobou žalovaného, že týmto spôsobom nenúti poisteného k výberu určitého servisu, čo sa rozchádza s tým, že v závislosti od výberu servisu priamo podmieňuje výšku poistného plnenia. Uvedeným spôsobom žalovaný núti spotrebiteľa, aby si v prípade poškodenia vozidla zakúpil službu v ním preferovanom autoservise, čím výrazným spôsobom zasahuje do jeho práv a nepripustne obmedzuje základných princípov autonómie v zmluvných vzťahoch, v dôsledku čoho sa takáto zmluvná podmienka javí ako neprijateľná a v rozpore s § 4 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia poistnej zmluvy a nemôže preto požívať právnu ochranu (obdobne viď rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 19.11.2020, sp. zn. 5Co/383/2019, zo dňa 11.01.2022, sp. zn. 3Cob/143/2020, rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 09.12.2020, sp. zn. 30Cb/11/2020). Bez ohľadu na to, či k vykonaniu opravy dôjde v zmluvnom/ nezmluvnom či autorizovanom/ neautorizovanom servise, žalovanému zostáva zachovaná možnosť overiť primeranosť a účelnosť vyúčtovaných nákladov na opravu motorového vozidla. V danom prípade však žalovaný nenamietal nedodržanie predpísaného technologického postupu či iné nedostatky pri oprave motorového vozidla neautorizovaným servisom a zníženie poistného plnenia oprel výlučne o sporný čl. IX. ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní, ktorý výšku poistného plnenia determinuje postavením autoservisu vykonávajúceho opravu. Pokiaľ žalovaný poukazoval na predmetné znenie zmluvných dojednaní je rovnako potrebné dodať, že sám nedodrжал postup v ňom opísaný, keď v konaní ani netvrdil, ani nepreukázal, že by po zdokladovaní rozsahu poškodenia vozidla poisteného písomnou formou informoval o výške primeraných nákladov na opravu v nezmluvnom, neautorizovanom servise, ako to predpokladá čl. IX. ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní. Zároveň sa nejedná ani o prípad, kedy by žalovaný určil na vykonanie opravy opravovňu podľa ods. 4 predmetného ustanovenia.

12. K samotnému limitu normohodiny práce stanovenému žalovaným v zmluvných dojednaniach je potrebné dodať, že žiadnym spôsobom nereflektuje druh opravovaného motorového vozidla (značku, resp. triedu) a opravárenských prác (lakovnícke, mechanické, elektrikárske) a ani územný región, v ktorom má byť oprava vykonaná, ako činitele ovplyvňujúce cenotvorbu opravárenských prác, na čo správne poukazoval žalobca, a v neposlednom rade zastropovanie výšky normohodiny žalovaným v roku 2017 s použitím aj na opravy vykonávané v roku 2023 nereflektuje ani na prirodzený nárast cien na trhu. Na správnosť tohto záveru prvoinštančného súdu nemá žiaden vplyv ani poukaz žalovaného na to, že právny predchodca žalobcu poistnú zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli zmluvné dojednania, podpísal slobodne, nie v tiesni a pod nátlakom. Táto skutočnosť bez ďalšieho nezbavuje žalovaného (v postavení dodávateľa) zo zodpovednosti za obsah zmluvných dojednaní a vopred pripravených formulárových zmlúv, ktoré spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť. Súd prvej

inštancie preto správne neprihliadol na čl. IX. ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní, ktoré neprípustne výšku poistného plnenia robí závislou od toho, či opravu motorového vozidla vykonal autorizovaný/ neautorizovaný servis, zmluvný/nezmluvný servis a aj vzhľadom k žalobcom predloženým cenníkom (tie, ktoré boli pripojené k vyjadreniu k odporu, nakoľko ako správne poukazoval žalovaný, cenníky predložené spolu s návrhom na vydanie platobného rozkazu sa netýkali neautorizovaných servisov v regióne, v ktorom bola realizovaná predmetná oprava), považoval žalobou uplatnený doplatok poistného plnenia za dôvodný a zodpovedajúci primeraným nákladom na opravu motorového vozidla (čl. IX. veta prvá zmluvných dojednaní). Neobstojí ani argumentácia žalovaného o absencii konštatovania neplatnosti poistnej zmluvy, nakoľko k tomuto záveru konajúci a ani odvolací súd nedospel a samotná neplatnosť čl. IX. ods. 2 písm. c) zmluvných dojednaní nespôsobuje neplatnosť celej poistnej zmluvy (§ 41 OZ). Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neprihliadol na žalovaným k odporu priložené cenníky dvoch autoservisov (Z., A..P.U., Q. Š.- L.) odvolací súd uvádza, že týmito žalovaným v konaní nepreukázal cenu opravárenských prác v danom regióne pre uvedenú značku a model motorového vozidla. Zo žalovaným predložených cenníkov na rozdiel od cenníkov predložených žalobcom k vyjadreniu k odporu nevyplýva, že sa jedná o cenu prác účtovaných za konkrétnu značku a typ motorového vozidla, pričom je všeobecne známa diferenciácia cien za opravárenské práce autoservismi práve v závislosti od značky a typu motorového vozidla. Z uvedených dôvodov odvolací súd ako dôveryhodnejšie vyhodnotil cenníky predložené žalobcom (E. Ž. A..P.U., Q. U. M. A., Q..A., Ž.), z ktorých je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že žalovaným nastavený horný limit pre výšku normohodiny (25 eur bez DPH) nezodpovedá primeraným nákladom na opravu v danom regióne pre danú značku a typ motorového vozidla vykonávanú neautorizovanými servismi.

13. V súlade so stabilizovanou súdnou praxou prvoinštančný súd tiež konštatoval, že ak žalovaný chcel relevantne a predovšetkým účinne spochybníť množstvo použitého tmeliaceho a konzervačného materiálu, zaťažovalo ho v tomto smere dôkazné bremeno, ktoré v spore neuniesol (viď napr. rozhodnutie NS ČR zo dňa 18.05.2017, sp. zn. 32Cdo/2120/2015). Žalovaný vo svojej argumentácii opomína, že zmluvu o havarijnom postavení uzatváral v pozícii dodávateľa, t. j. silnejšieho subjektu záväzkového vzťahu, so spotrebiteľom. Aj pri zohľadnení skúseností a dostatočného odborného personálneho substrátu žalovaného pri likvidácii poistných udalostí z havarijného poistenia, možno súhlasiť s právnym názorom žalobcu, že za danej situácie nemožno spravodlivo požadovať od spotrebiteľa nedisponujúceho odbornými znalosťami v danej oblasti, aby preukazoval, či servis vykonávajúci opravu použil primerané množstvo tmeliaceho a konzervačného materiálu. Akceptovateľným je preto samotné predloženie faktúry a rozpisu vykonaných prác a použitého materiálu zo strany autoservisu, ktoré poisťovateľ pri zohľadnení záverov z obhliadky motorového vozidla má v rámci likvidácie poistnej udalosti verifikovať, a pokiaľ kráti poistné plnenie pre neprímeranosť ceny či množstva použitého materiálu, musí túto skutočnosť v súdnom konaní aj s poukazom na znalosť cien na trhu v danej oblasti a spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu, ktorý ostal postúpením pohľadávky nedotknutý, relevantným spôsobom preukázať. Irelevantná je obrana žalovaného, že žalobcom v spore je samotný autoservis, nakoľko postúpenie pohľadávky nemá vplyv na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu medzi poisteným a poisťovateľom. Navyiac v čase skončenia šetrenia poistnej udalosti, výsledkom ktorého bolo neuznanie nákladov na konzervačný a tmeliaci materiál v celej výške, bol majiteľom pohľadávky z poistnej zmluvy poistený (nie autoservis).

14. Žalovaným namietaným odvolacím dôvodom uvedeným v § 365 ods. 1 písm. d) CSP sa odvolací súd nezaoberal z dôvodu, že žalovaný žiadnym spôsobom nekonkretizoval vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené, keď súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery, na zistený skutkový stav aplikoval príslušné zákonné ustanovenia, vec správne právne posúdil a závery, ku ktorým dospel aj dostatočne odôvodnil, odvolací súd prvoinštančný rozsudok v celom rozsahu podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 CSP. V odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).